

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **Mgr. J. D.**
zastoupena advokátem Mgr. Liborem Burianem
sídlem Krkoškova 728/2, Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
Malinovského nám. 3, Brno

za účasti: **SPILBERK SPV alfa s.r.o.**
sídlem Jaselská 206/27, Brno
zastoupen advokátem Mgr. Janem Růžičkou
sídlem Pekařská 1004/26, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019, čj. MMB/0086922/2019, sp. zn. OUSR/MMB/0075106/2019/2

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019, čj. MMB/0086922/2019, sp. zn. OUSR/MMB/0075106/2019/2 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Libora Buriana, advokáta, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně vlastní areál (administrativní budovu s nádvořím) na adrese V. 14 v B. Na protější straně ulice na adrese V. 9 se nachází bytový dům, na němž povolil Úřad městské části Brno-střed (dále též „stavební úřad“) provést v letech 2008 – 2010 půdní vestavbu nových bytů, přístavbu výtahu a balkónů. Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2018 o změně územního rozhodnutí a o změně stavby před dokončením změnil, stavební úřad původně vydaný územní souhlas a stavební povolení tak, že namísto pouhé půdní vestavby povolil na domě provést nástavbu tří nových podlaží (dále též „rozhodnutí o změně stavby“). Žalobkyni vzal sice stavební úřad za účastníci společného územního a stavebního řízení, rozhodnutí o změně stavby však doručoval veřejnou vyhláškou, takže mělo nabýt právní moci dne 10. 4. 2018. Když se žalobkyně o vydání rozhodnutí dozvěděla, namítla, že pro doručování prostřednictvím úřední desky nebyly splněny zákonné podmínky, neboť nešlo o řízení s velkým počtem účastníků – žalobkyně spočítala na základě údajů z katastru nemovitostí, že účastníků bylo pouze 25, nikoliv 30 či více, jak požaduje zákon. Proto podala nejprve dne 4. 12. 2018 podnět k zahájení přezkumného řízení, který Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení (dále též „žalovaný“) sdělením ze dne 21. 1. 2019 odložil, a následně dne 7. 2. 2019 podala proti společnému povolení odvolání. Toto odvolání žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl jako opožděné (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“), neboť zjistil, že žalobkyně se s rozhodnutím seznámila nejpozději dne 28. 11. 2018, kdy se osobně dostavila na stavební úřad, nahlížela do spisu a stavební úřad jí podle protokolu založeného ve spisu poskytl kopii rozhodnutí o změně stavby. Podle žalovaného tak není pravda, že se žalobkyně s rozhodnutím seznámila až dne 28. 1. 2019, kdy byl do správního spisu nahlížen její zástupce, jak tvrdila ve svém odvolání. Protože opomenutý účastník má na podání odvolání lhůtu 30 dnů ode dne, kdy se dozví o vydání rozhodnutí a řešení otázky, která byla předmětem rozhodování (§ 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), vyhodnotil žalovaný odvolání každopádně jako opožděné.
2. Proti odvolacímu rozhodnutí brojí žalobkyně u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 26. 4. 2019.

II. Argumentace žalobkyně

3. Žalobkyně navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť ji zkrátilo na právech, a to jak procesních, tak na právu vlastnickém. V žalobě uvedla pouze to, že o rekonstrukci se dozvěděla teprve, když ji začal stavebník fakticky provádět, a že společné povolení jí stavební úřad poskytl teprve dne 28. 1. 2019, kdy do správního spisu nahlížel její zástupce. Dále se žalobkyně věnovala nesplnění podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou v původním řízení, skutečností, jež mají způsobovat nesprávnost a nezákonnost společného povolení a vadám ve vedení prvostupňového správního spisu – tyto pasáže

jsou s ohledem na to to, že žalovaný zamítl podané odvolání pro opožděnost, pro rozhodnutí soudu irelevantní, proto je zde soud nebude reprodukovat.

4. Teprve v reakci na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení začala žalobkyně svou argumentaci postupně rozvíjet. Nejprve v replice ze dne 29. 8. 2019 odkázala na úpravu obsaženou v § 84 odst. 2 správního řádu, podle níž činí odvolací lhůta, s odkazem na § 83 odst. 2 správního řádu, 90 dnů. I když tedy žalovaný dovodil, že se žalobkyně se společným povolením seznámila již dne 28. 11. 2018, měl její odvolání podle tohoto ustanovení vyhodnotit jako včasné. V duplice ze dne 30. 4. 2020 doplnila, že záznam o jejím nahlížení do spisu ze dne 28. 11. 2018 nesplňuje zákonné požadavky na protokol o jednáních a úkonech, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení (§ 18 správního řádu). Zejména neobsahuje její podpis ani záznam o tom, že by jej podepsat odmítla, jde tak pouze o jednostranný úkon úřední osoby. Nadto není číslován a je v seznamu dokladů uveden jako poslední záznam ve spise, ačkoliv k tomuto datu již byly ve spise založeny další listiny. Chybí u něj také potvrzení o zaplacení správního poplatku za pořízení kopie rozhodnutí. Tím jsou dány pochybnosti o způsobu a účelu jeho vyhotovení. Tato listina tudíž nemůže prokazovat doručení rozhodnutí žalobkyni dne 28. 11. 2018. Pokud by ji soud i přesto za důkaz uznal, poukazuje žalobkyně na to, že zatímco stavebnímu úřadu žalovaný toleroval ve společném řízení nezákonné úkony a postupy, vůči žalobkyni vyžadoval bezpodmínečnou formálnost a přesnost. Dále by se měl soud v takovém případě podle žalobkyně zabývat otázkou, zda žalovaný neměl její podnět k zahájení přezkumného řízení posoudit podle obsahu jako odvolání (§ 37 odst. 1 správního řádu), jako tomu bylo i v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem, na nějž odkazovala osoba zúčastněná na řízení (viz níže). Dále v doplnění své dupliky ze dne 12. 8. 2020 poukázala v souvislosti s vadami ve vedení prvostupňového správního spisu na rozhodnutí Ústavního soudu, podle nějž nejsou-li správní orgány schopny přesvědčivě zdůvodnit vady ve vedení spisové dokumentace, pak na nich leží důkazní břemeno k prokázání sporných skutečností (nález sp. zn. IV. ÚS 4141/18).

III. Argumentace žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

5. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad rámec skutečností uvedených v rozhodnutí poukázal na to, že i z podnětu k zahájení přezkumného řízení ze dne 4. 12. 2018 je zřejmé, že žalobkyně v této době již znala obsah společného povolení. Totéž zdůraznila ve svém vyjádření i osoba zúčastněná na řízení, která nadto uvedla, že trvá na tom, že žalobkyni bylo společné povolení řádně a v souladu se zákonem doručeno veřejnou vyhláškou již koncem března 2018. Pokud jde o délku odvolací lhůty opomenutého účastníka, odkázala na osoba zúčastněná na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle nějž se 90denní lhůta podle § 84 odst. 2 v kombinaci s § 83 odst. 2 správního řádu vztahuje pouze na tzv. hlavní či přímé účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, zatímco na účastníky vedlejší či nepřímé, jakým byla v daném řízení žalobkyně, dopadá úprava v § 84 odst. 1 správního řádu, jež jim zaručuje pouze lhůtu 30denní (rozsudek čj. 6 As 24/2019 - 22).

IV. Řízení před krajským soudem

6. Jen pro úplnost soud podotýká, že koncem roku 2019 si od něj stavební úřad vyžádal zapůjčení správního spisu za účelem provedení kolaudace stavby na adrese V. 9 v B. povolené společným povolením.

7. Ve věci proběhlo dne 27. 5. 2021 ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Jednání se dožadovala osoba zúčastněná na řízení a původně i žalobkyně, byť ta později v průběhu soudního řízení svůj požadavek stáhla, zejména je však shledal potřebným sám soud. Jako svědkyni na toto jednání předvolal soud úřednici, která vyhotovila sporný úřední záznam o nahlížení žalobkyně do spisu dne 28. 11. 2018 a – jak se ukázalo na jednání – měla na starosti vedení celého spisu a vydávala jako oprávněná úřední osoba též rozhodnutí o změně stavby.
8. K účastnickému výslechu předvolal soud i samotnou žalobkyni a úvodem jí položil otázku, zda popírá svou návštěvu na stavebním úřadu dne 28. 11. 2018 a to, že se při ní seznámila s rozhodnutím o změně stavby (neboť navzdory bohaté argumentaci týkající se nedostatků úředního záznamu o nahlížení do spisu výslovné popření skutečností, jež záznam zachycuje, v žádném z žalobkyniných podání nezaznělo). Žalobkyně přiznala, že dne 28. 11. 2018 (poté, co zjistila, že protější dům, kde měla probíhat pouze půdní vestavba, nemá střechu) se na stavebním úřadu (mezi jinými záležitostmi, jež ten den vyřizovala) zastavila a kopii rozhodnutí od úřednice získala. Úřednice jí však zároveň sdělila, že rozhodnutí je již v právní moci, bylo řádně doručeno a odvolat se proti němu nelze. V dobré víře v doložku právní moci, jež byla na rozhodnutí vyznačena, proto žalobkyně navrhla zahájení přezkumného řízení. V reakci na upozornění zástupce osoby zúčastněné na řízení žalobkyně přiznala, že je advokátkou, nicméně na stavební úřad se dostavila bez předchozí přípravy, ve své vlastní věci a jako laik. Dále žalobkyně podrobně popsala různá příkoří, která se jí v současné době dějí v souvislosti s dokončenou nástavbou protějšího domu a jež vyplývají zejména z toho, že jeho obyvatelé kvůli nedostatku parkovacích míst parkují před vjezdem do její nemovitosti a blokují jej.
9. Následný výslech svědkyně potvrdil skutečnosti již uvedené žalobkyní; svědkyně pouze popírala, že by žalobkyni jakkoliv poučovala o jejích možnostech obrany, vylučovala podání odvolání apod. Správní poplatek od žalobkyně nevybrala, neboť kopii rozhodnutí jí vyhotovila z vlastní dobré vůle. Vysvětlila také, že záznam vyhotovila dodatečně po odchodu žalobkyně, která na něj nevyčkala, a proto neobsahuje její podpis. Soud dále k návrhu žalobkyně provedl důkaz kopií spisového obalu ve stavu, v jakém byl ke dni 28. 1. 2019, kdy do spisu nahlížel její zástupce (č. l. 81 soudního spisu). Jako poslední položka v seznamu vložených dokumentů je zde uveden záznam žalobkyně o nahlížení do spisu dne 28. 11. 2018. Předchozí položky mu časově předcházejí, nicméně nejsou zde zaznamenány dokumenty pozdější, jež přitom již ke dni 28. 1. 2019 musely být ve spise založeny. Naopak soud zamítl jako nadbytečný návrh žalobkyně, aby provedl důkaz zprávou o činnosti osoby zúčastněné na řízení, jež měla vyvrátit její tvrzení, že po dobu 10 měsíců (do podání žaloby) vynakládala v dobré víře na realizaci projektu nástavby bytového domu nemalé finanční prostředky.
10. Soud také na jednání umožnil zástupci žalobkyně reagovat na předběžný závěr soudu, že většina žalobních bodů byla uplatněna opožděně. Zástupce uvedl, že má za to, že ve svých následných podáních pouze rozvíjel žalobní argumentaci vystavěnou na tom, že odvolání bylo podáno včas.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba je důvodná.

Skutková zjištění

12. Stavební úřad doručoval rozhodnutí o změně stavby ze dne 6. 3. 2018 účastníkům řízení, mezi něž patřila i žalobkyně, veřejnou vyhláškou, neboť podle něj se jednalo o řízení s velkým počtem účastníků. Jako datum nabytí právní moci vyznačil na rozhodnutí den 10. 4. 2018. Dne 22. 11. 2018 v souvislosti se zahájením stavebních prací se žalobkyně dostavila na stavební úřad a získala zde kopii rozhodnutí o změně stavby s vyznačenou doložkou právní moci. Dne 4. 12. 2018 podala žalovanému jakožto nadřízenému orgánu podnět k zahájení přezkumného řízení, v němž mj. upozornila na to, že počet účastníků daného řízení nedosahoval třiceti (k tomu připojila tabulku s uvedením konkrétních účastníků, jak je zjistila z katastru nemovitostí, jejichž počet je 25). Nebyly tudíž podle ní splněny podmínky pro doručování rozhodnutí veřejnou vyhláškou vymezené v § 144 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Sdělením ze dne 21. 1. 2019 Magistrát města Brna podnět k přezkumu odložil, přičemž k otázce doručování veřejnou vyhláškou uvedl jen velmi stručně, že jde o zákonem připuštěný způsob doručování, se kterým jsou spojeny účinky oznámení rozhodnutí. K otázce počtu účastníků daného řízení se vůbec nevysslovil.
13. Dne 28. 1. 2019 nahlížel do spisu zástupce žalobkyně a také on si nechal vyhotovit kopii rozhodnutí o změně stavby. V návaznosti na to podal dne 7. 2. 2019 jménem žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání. Toto odvolání žalovaný zamítl jako opožděné nyní napadeným rozhodnutím. Ani v něm se nezabýval tím, zda byly ve společném územním a stavebním řízení splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou, neboť podle něj podala žalobkyně odvolání opožděně již z toho důvodu, že se s rozhodnutím o změně stavby seznámila nejpozději dne 22. 11. 2021, kdy byla nahlížet do spisu.

Právní posouzení

14. Soud především uvádí, že v řadě bodů žalobkyni dát za pravdu nemohl. Nelze popřít, že záznam o nahlížení do spisu ze dne 22. 11. 2021 neobsahuje podpis žalobkyně, aniž by v něm bylo uvedeno, z jakého důvodu se tak stalo. Také je zřejmé, že dokumenty ve spise nebyly průběžně číslovány a zapisovány do seznamu dokumentů na spisovém obalu. Tato pochybení však nic nemění na tom, že z dokazování – zejména z výpovědi samotné žalobkyně před soudem - jednoznačně vyplynulo, že se dne 22. 11. 2018 s rozhodnutím o změně stavby seznámila a získala dokonce jeho kopii. I kdyby jí skutečně do té chvíle nebylo rozhodnutí řádně doručeno, tak od tohoto dne, kdy se s ním prokazatelně seznámila, jí jakožto vedlejšímu, resp. nepřímému účastníkovi řízení plynula třicetidenní lhůta pro podání odvolání podle § 84 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, čj. 6 As 24/2019 - 22, na který poukazovala osoba zúčastněná na řízení). Pokud by tedy neučinila žádné jiné podání než odvolání podané prostřednictvím jejího zástupce dne 7. 2. 2019, lhůtu pro odvolání by bezpochyby zmeškala. Rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost by tak bylo jednoznačně zákonné.
15. Soud by přitom nemohl nikterak přihlížet k tomu, že žalobkyně jednala ve víře, že na rozhodnutí je správně vyznačena doložka právní moci, která úspěšné podání odvolání vylučuje. Situace žalobkyně není v tomto ohledu nijak výjimečná a setkává se s ní prakticky každý opomenutý účastník správního řízení. Správní orgán má v těchto případech v naprosté většině případů za to, že rozhodnutí, které vydal, je pravomocné. Přesto zákonodárce vyžaduje po každém vedleším účastníkovi, aby se v následujících

třiceti dnech po seznámení s rozhodnutím v situaci zorientoval a odvolání podal, jinak se věcného přezkumu rozhodnutí odvolacím orgánem nedomůže.

16. Soud ale po zralé úvaze dospěl k závěru, že musí zvážit, zda odvolací řízení netrpělo vadou spočívající v tom, že žalovaný nevyhodnotil jako včas podané odvolání úkon, který mu žalobkyně adresovala již dne 4. 12. 2018 (tehdy ještě nezastoupená). Tuto úvahu musel krajský soud učinit z moci úřední, tudíž bez ohledu na to, zda by příslušnou námitku vyhodnotil jako samostatný (pozdě uplatněný) žalobní bod nebo zda by ji považoval za dílčí argument rozvíjející včas uplatněné žalobní body. Daná procesní vada, pokud by k ní došlo, by totiž soudu bránila vyhodnotit důvodnost žaloby, jež stojí na tom, že žalobkyně podala odvolání, tj. znemožňovala by soudu přezkoumat zákonnost výroku napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2017, čj. 1 As 72/2016 - 48, body 15-17). Včasnost odvolání nemůže soud zhodnotit bez toho, že by si odpověděl na otázku, jakou povahu mělo podání, jež žalobkyně učinila dne 4. 12. 2018 – tedy nepochybně v rámci třicetidenní lhůty pro podání odvolání – a jak s ním tedy měl žalovaný správně naložit. Soud přitom dospěl k závěru, že k pochybení tu skutečně došlo a vzniklá vada řízení měla na jeho výsledek fatální dopad. Žalovaný v jejím důsledku vydal rozhodnutí, jež je v otázce opožděnosti odvolání v podstatě nepřezkoumatelné, neboť zcela pomíjí skutkový stav zachycený ve spise (konkrétně podání ze dne 4. 12. 2018).
17. Krajský soud nepřehlédl, že podání ze dne 4. 12. 2018 žalobkyně nazvala „Podnět k zahájení přezkumného řízení“ a i z jeho obsahu plyne, že se dožaduje přezkumu pravomocného rozhodnutí. Pro správní orgán však měl být podstatný jeho obsah. Argumentace žalobkyně je celá vystavěna na tom, že rozhodnutí jí jakožto účastníkovi řízení nebylo řádně doručeno, neboť v daném řízení nebyly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou. Tím ovšem žalobkyně jednoznačně zpochybňuje fakt, že by rozhodnutí o změně stavby mohlo nabýt právní moci. Jen pro doplnění – nejspíše proto, aby bylo zřejmé, že nebrojí čistě jen proti procesním otázkám – pak žalobkyně v druhé části svého podání uvedla, jaké věcné námitky by proti stavbě vznesla, pokud by jí bylo bývalo rozhodnutí o její změně řádně doručeno. Žalovaný ve svém sdělení, jímž podnět odložil, reagoval právě jen na tyto věcné námitky, otázku počtu účastníků řízení ponechal zcela stranou. Co je však podstatné, ani náznakem nezmínil, že by snad učinil úvahu o tom, zda by se podání žalobkyně nedalo podle obsahu považovat za odvolání účastníka, jemuž nebylo rozhodnutí řádně doručeno. Právě tím ale podle názoru krajského soudu dané podání bylo a právě takto s ním měl žalovaný správně naložit. V takovém případě, pokud by je chtěl zamítnout jako opožděné, by mu pak nezbylo, než se vyslovit ke stěžejní otázce celé kauzy, totiž zda se v daném případě jednalo o řízení s velkým počtem účastníků, či nikoliv.
18. Pokud jde o právní základ případu, úvaha krajského soudu se opírá zejména o § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu: „*Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*“ Jde o ustanovení obecné, toho si je krajský soud vědom. Správní řád neobsahuje žádný jednoznačný návod, jak by měl správní orgán naložit s podnětem k zahájení přezkumného řízení, který podá účastník správního řízení během lhůty pro podání odvolání. V § 92 odst. 1 věta druhá správního řádu se řeší pouze opačná situace, totiž posouzení opožděného nebo nepřípustného odvolání z toho hlediska, zda neodůvodňuje zahájení přezkumného řízení, obnovy řízení nebo vydání nového rozhodnutí. Krajský soud má nicméně za to, že obecné pravidlo o posuzování podání

podle jeho obsahu má sloužit především ochraně účastníka, aby v důsledku nesprávného označení svého úkonu neutrpěl újmu. V pochybnostech by tedy správní orgány měly obsah úkonu vykládat ve prospěch účastníka řízení. V tomto ohledu nelze činit jakékoliv rozdíly mezi právními laiky a účastníky práva znalými, mezi něž patří žalobkyně. Jednak takovýto rozdíl by byl – na rozdíl např. od rozsahu poučovací povinnosti správního orgánu – zcela nedůvodný, jednak správní právo je především záležitostí úředníků jakožto profesionálů v tomto oboru. U běžného advokáta nelze naproti tomu předpokládat natolik hluboké znalosti správního práva, aby byl schopen se bez přípravy ve správním procesu, nadto ještě v daném případě modifikovaném předpisy stavebního práva, bez přípravy orientovat.

19. Jestliže se žalobkyně na žalovaného obrátila v době, kdy jí ještě běžela lhůta k podání odvolání (za předpokladu, že skutečně došlo k vadnému doručení veřejnou vyhláškou) s podnětem k provedení přezkumu, měl žalovaný její podání vyložit podle obsahu tím pro ni nejpriznivějším způsobem, tedy jako odvolání proti rozhodnutí, jehož přezkumu se dožadovala. Je totiž zřejmé, že i kdyby je nakonec shledal opožděným, žalobkyně by tím o nic nepřišla, neboť žalovaný by i tak musel poté v intencích § 92 odst. 1 věty druhé správního řádu uvážít, zda tu není důvod pro zahájení přezkumného řízení. Opačně to však neplatí. Formalistickým posouzením podání ze dne 4. 12. 2018 podle jeho označení dosáhl žalovaný toho, že následné podání žalobkyně, označené již zcela nepochybně jako odvolání, mohl zamítnout pro opožděnost a pochybnostmi žalobkyně o řádném doručení rozhodnutí o změně stavby se ani v jednom případě fakticky nezabýval. Vydal tak rozhodnutí o obsahu, který by byl v případě správného procesního postupu ve věci naprosto vyloučen (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, čj. 2 As 163/2016 - 27).

VI. Závěr a náklady řízení

20. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto: Podnět žalobkyně k zahájení přezkumného řízení ze dne 4. 12. 2018 byl podle svého obsahu odvoláním a takto s ním měl žalovaný naložit. Opožděnost odvolání žalobkyně tak nelze odvozovat od faktu, že se s rozhodnutím o změně stavby fakticky seznámila dne 22. 11. 2018. Žalovaný se tím pádem bude muset v novém odvolacím rozhodnutí vyslovit k tomu, zda ve společném řízení o změně územního rozhodnutí a o změně stavby před dokončením byly splněny zákonné podmínky pro doručování účastníkům řízení veřejnou vyhláškou.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Strana žalující tyto náklady vyčíslila na 31 798 Kč, s tím však soud nemůže souhlasit. Zástupce žalobkyně požaduje uhradit jako úkon právní služby mj. i trojí doplnění žaloby, a to ze dnů 29. 8. 2019, 30. 4. 2020 a 12. 8. 2020. V nich sice formálně žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, ta však neobsahovala nové skutečnosti, jež by pro žalobkyni byly neznámé. Naopak,

z jednání před soudem vyplynulo, že zástupce žalobkyně měl všechny potřebné informace k tomu, aby již od počátku formuloval žalobu precizně a uplatnil v ní veškeré argumenty, které místo toho rozvíjel až ve svých dalších podáních. Proto soud tato podání jako úkony právní služby neuznal a náklady za ně žalobkyni nepřiznal. Stejně tak neuznal soud jako samostatný úkon právní služby formulaci závěrečného návrhu dne 27. 5. 2021, neboť ta byla součástí účasti zástupce na jednání soudu téhož dne. Zástupce strany žalující tak podle soudu učinil celkem 3 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS], písemné podání soudu ve věci samé, tj. podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na soudním jednání dne 27. 5. 2021 nepřekračující 2 hodiny [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu; náhradu cestovních výdajů zástupce s ohledem na své sídlo v Brně nepožadoval]. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3 100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Protože zmocněný advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč (v případě poloviční sazby o částku 388,50 Kč) odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a to na 4 114 Kč (resp. na 2 238,50 Kč) za jeden úkon, celkem tedy za všechny úkony 12 342 Kč (3 x 4 114 + 2 238,50 Kč).

22. Výše nákladů právního zastoupení za celé řízení tudíž činí 12 342 Kč a výše soudních poplatků 3 000 Kč. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku 15 342 Kč, k čemuž jí soud stanovil lhůtu jednoho měsíce.
23. O nákladech osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení zúčastněné osobě žádná povinnost uložena nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. 5. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu